

Sí que serveix

- No serveix de res dir-li que fumar li perjudica i que no ho faci, perquè encara fumarà amb més ganes!

- No serveix de res dir-li que molt de compte amb la beguda i que no es passi, perquè encara li trobarà el gust de la transgressió!

- No serveix de res prohibir-li això i això altra, perquè precisament li agrada perquè són coses prohibides!

El clam “no-serveix-de-res” és, sovint, un dels himnes oficials de la legió de mares i pares d'adolescents. Himne interpretat, majoritàriament, per mares i pares temerosos de “trencar el diàleg” amb els nostres fills; o angoixats perquè, si ens mostrem contundents, potser els fills ens amagaran més coses i serà “pitjor”.

Resulta que hi ha una part de veritat... però només una part!, perquè moltes vegades les prohibicions i alertes no provoquen una modificació més o menys immediata de la conducta.

Però també resulta que les prohibicions i alertes serveixen per a moltes altres coses, educativament interessants. Donen moltes oportunitats!

Serveixen per argumentar durant una estona els nostres raonaments. No importa si d'entrada fan veure que no els entenen o no els accepten. Tota la vida hauran d'enfrontar-se a idees oposades a les seves. Donem-los l'oportunitat de sentir arguments alternatius.

Serveixen perquè els quedi clara la nostra postura. Per establir els límits entre el que està bé i el que no està bé, entre el que està millor i el que està pitjor. Encara que se'ls saltin, saltaran límits concrets. Discutibles, probablement, però concrets. Molt pitjor és no saber on són aquests límits, no comptar amb cap criteri. Donem-los l'oportunitat de visualitzar-los.

Serveixen, si més no, per compensar tant de consentiment i comoditat. Són els reis de la casa. Tenen més regals dels que probablement es mereixen. Han crescut amb la convicció de què tot és possible i quan arriben a l'adolescència l'emboliquen amb la clàssica prepotència “a-mi-no-em-passarà-res”. Donem-los, de tant en tant, l'oportunitat de no aconseguir fàcilment el que volen...

Serveixen per estirar la nostra coherència. Expressar fermament el que pensem ens obliga a fer un esforç per ser conseqüents. Com més ens pronunciem, més coherents haurem de ser. Oferim-los l'oportunitat de confirmar la nostra sintonia entre el que diem i el que fem.

Serveixen perquè els pares i mares ens mostrem sincers i autèntics i passem una mica de tanta sacarina. La dieta antiautoritària dels darrers anys ens ha deixat no solament febles, sinó també encarcerats. No és saludable controlar-se tota l'estona per no engegar a dida els nostres fills. Donem-los l'oportunitat de gaudir, de tant en tant, d'una bona tempesta, amb llamps i trons.

Serveixen, doncs, de molt. Bàsicament per fer el paper que ens toca a l'auca.